

Bordellbesøk med rabalder

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014

17.03.98

Det var alltid drømmen å bli offiser. Mange unggutter som vokste opp under okkupasjonen ville være med og bygge opp forsvaret, satse på en militær karriere. For mitt vedkommende brast drømmen i 1952. Best var det kan hende...

Jeg var stasjonert i Rendsburg, som MP-sjef ved garnisonen, og sikkerhetsansvarlig ved Tysklandskommandoen. Så skjedde det: Midt på natta ringte horemamma fra byens mest eksklusive bordell. Norske offiserer trengte seg inn i en «holvuttiger» norsk sivilist hadde knust inngangsdøra og truet med å rasere etablissementet om han ikke ble betjent. Hun måtte dringende ha bistand fra militærpolitiet.

Slike etablissementer var strengt «out of bonds» for norsk militært personell. Altså utrykning.

D'herrer offiserer forholdt seg rolig da vi kom til åstedet, men sivilisten var gått helt av hengslene. Han betrodde oss at han hadde spilt centerforward på Lyn, og lot seg ikke stoppe av en dør eller to. Han hadde da også sparket inn den gedigne eiketres inngangsdøra, og satt som en rasende okse i «salongen», mens de oppskremte damene kaklet som om reven var i hønsegården.

Ettersom offiserene ikke hadde fått ham med seg, og ikke hadde stoppet ham, skjønte vi at dette måtte være en virkelig børste. Han nektet da også å følge med. Han var høy embetsmann i Forsvarsdepartementet, og vi var bare noen drittgutter, som han nok kunne valse opp med, der og da, om vi ikke pellett oss vekk.

Det ble da også et basketak av de sjeldne før han ble bragt under kontroll, og tilnærmet svinbundet kunne plasseres i vaktarresten i Kingsway Barracks. Skjellsordene, bannskapen og truslene var av groveste kaliber, og vi stusset vel litt over hvilke sosiale skikt Forsvarsdepartementet rekrutterte sine embetsmenn fra.

Dagen derpå var tonen en annen. Jeg opptok forklaring i officersmessa, der den høye gjest var innlosjert, og det var beklagelser og unnskyldninger, samt påberopelse av jobb og familie. Til dette svarte jeg at om verneplikti-ge tjueåringer hadde tedd seg slik, ville de blitt stilt for

krigsrett, og at en voksen mann, en embetsmann, burde té seg som folk i fremmed land, så mye mer som vi soldater var pålagt av hans departement å oppdra tyskerne til siviliserte mennesker gjennom eksemplarisk oppførsel. Jeg aktet uansett stilling og status å sende saken tjenestevei til påtalemyndighetene heime.

Kommet vel tilbake, meldte Kvarterkommandanten seg. Han var gammel Norgesmester i tungvekt, hadde vært politimann i Bergen, og vi hadde hatt et godt, tilnærmet vennskapelig tjenestlig forhold. Nå gjaldt det gjesten fra FD, jeg måtte være så vennlig å droppe saken. Jeg beklaget.

Det ble en ubehagelig samtale, presset og etter hvert truslene eskalerte. Jeg og mine karer skulle få et helvete den tiden vi hadde igjen i Tyskland, og jeg kunne glemme enhver tanke på militær karriere. Til det siste svarte jeg, som alltid lett provosert, at etter det jeg hadde sett av norske offiserer under tjenesten i MP drøyt et år i Tyskland, hadde jeg forlenget tapt interessen.

Ettervirkningene uteble da heller ikke. Kvarterkommandantens folk troppet opp og skiftet ut møbler, tepper, lamper, bilder i min tjenesteleilighet, jeg hadde vært møblert alt for bra. Verre var det at vår messe ble avvirket, karene måtte spise sammen med stabspersonellet i Tysklandskommandoen, selv ble jeg henvist til befalsmessens. Verst var det allikevel at vårt tyske personale, kokk, serveringsdame, «Putzer» og de to mekanikerne, alle ble oppsagt. Det var alvorlig i Tyskland anno 1952. Så besøket fra Forsvarsdepartementet satte spor etter seg, ikke bare i form av en knust dør i Rendsburgs «Edelpuff».

Allikevel, det var tilfredsstillende å vite at jeg hadde gjort min plikt, ikke latt meg påvirke av påberopt vennskap og smiger, og ikke latt meg skremme av trusler.

Hvordan gikk det så med vår embetsmann? Utmerket, takk. Min rapport forsvant i hovedkvarteret for Militærpolitiet Schleswig, og kom aldri til Norge.

BJARNE DAHL
Haslum

Det var ein ekspedisjonssjef

Politisk anstendighet?

19.03

Stortingsrepresentant Marit Nybakk (A) uttalte dagen etter Folketingsvalget sin glede over at Dansk Folkeparti ikke hadde fått innflytelse på regjeringsmakten i Danmark, og at landet dermed hadde bevart «den politiske anstendighet».

Anstendigheten er, i klartekst, avhengig av fri adgang for alle lykkejegere fra den 3. verden, og en raskest mulig forvandling av ett av Europas eldste samfunn til full «multi-etnisitet». M.a.o., det samme som Arbeiderpartiet og øvrige norske partier har arbeidet for i en lang årrekke.

Det var allikevel påfallende at Nybakk fremhevet nettopp anstendigheten. Her pågår for Oslo byrett en endeløs forestilling, der lederne for representanten Nybakks parti, som vel må formodes å representere nettopp politisk anstendighet, bekrefter at de baserte seg og sin ledergjerning på systematisk og stortilt svindel med offentlige midler, at rekrutteringen til

Arbeiderpartiet og dets leder-skikt var tuftet på bevisst og skamløst bedrageri.

Anstendigheten skal belyses ved en ny forestilling på samme scene. Her er bevart et utvalg av de niddrev som ble utsendt av fru Nybakks ungdomsorganisasjon til ledelse og tillitsvalgte i Folkebevegelsen mot Innvandring, og retten skal få seg disse forelagt til vurdering. Det er, som fru Nybakk vil vite, ord og uttrykk som ellers bare finnes på dovegger, samt trusler om lemlestelse og død for dem som ikke holder tann for tunge, og oppjonerer mot «det fargerike fellesskap». Når dom foreligger i begge disse sakene, vil gjerne Marit Nybakk utdype hva hun og hennes partifeller legger i begrepet «anstendighet».

BJARNE DAHL
Haslum

Dårlege spåmenn

20.03.98

Når eg sit og les alle dei dystre påsegforståarar kjem med om kontantstøtta, må eg tenke på den danske humoristen Storm P.

«Det er vanskelig å spå, i sær om fremtiden!», seier han.

Sisten gongen dei politiske spåmennene var i aksjon, var ved EU-valet i 1994.

Dei teikna framtida for landet vårt kolsvart:

Stigande arbeidsløysel!
Aukande renter!
Nedlegging av arbeidsplassar!

Total isolasjon!
Dalande velstand!
Ingen vil vite meir av oss!
Resultatet vart, som vi alle veit, det stikk motsette. Nå er dei politiske spåmennene i aktivitet igjen. Og fargen dei har valt, er den same: svart.

Og medan sosialdemokratane i Finland ikkje kan fullrose den nå 12 år gamle kontantstøtteordninga, sit sutrepavane i vårt heimelege parti med fanget fullt av vonde framtidsvyer.

Men nå som då er det berre ein ting son kan folkeframtida:

At dei kjem med framlegg som vil koste meir enn dobbelt så mykje, hindrar dei ikkje i å snakka om at støtta

vil øydelegge økonomien vår.

At det er dei utan inntekt, som gjerne bur avsides, som får glede av ordninga, er visst ikkje så viktig som at dei høgtlønna skal få høg permisjonsløn.

Nei, då er det viktigare å tvinge unge mødre og fedre bort frå eit-to-åringen. Å ha barn er, som vi veit, berre eit hefte som andre kan ta seg av.

I det heile er agitasjonen mot kontantstøtta sett i scene av dei som har mykje og vil ha meir.

Men trur du ikkje dei pyntar seg med honnørordna solidaritet og rettferd? Solidaritet med kven? Rettferd mot kven?

Eg undrast kor lenge seg i denne nedvurderinga av heimestell. Korfor kan ikkje den som ynskjer det, få lov å bruke eit par-tre år av livet på det dyraste dei eig, barna?

Ein må ha temmeleg raudestrømper om ein skal makte å kjenne dette som tvang. Men det ser ikkje ut for at spåmennene har oppfatta at ordninga er knytt til det mor eller far må ynskje. Skulle det vere så farleg å la dei få lov til det, då?

ARNE GRIMSTAD
Hareid